

**v
i
n
g
e
r
p
u
s
s
y**

**T
r
i
i
n
u
K
r
e
e**

kujundus ja illustratsioonid:

Viivika Vassar

küljendus:

Jaan Lehismets

ISBN 978-9916-754-65-8

trükk:

Arial Bold OÜ

kirjastus:

Hea Tegu

www.fil.ee

Pärnu 2025

raamatu ilmumist toetasid jõu ja nõuga: Martin Algus, Jürgen Rooste, Sveta Grigorjeva, Joonas Veelmaa, Tõnis Vilu, Enn Saral, Reet Weidebaum, Kadri Mandri, Martha Rattus, Anna Leena Koržets, Katariina Krjutškova-Tamlak, Sandra Nahksepp, Ingrid Spirka, Lauri Laaspere, Urmas Lüüs, Kerli Ever, Kelli Kiipus, Ella Schults, Eva Bianca Lents, Elisabeth Teener, Sirly Ann Meriküll, Mari-Liis Mürsepp, Katrina Helstein, Jaak Känd, Jutta Klettenberg, Lauri Saatpalu, Brita Siimon, Maria Solei Järvet, Ivar Janson, Mariann Vöhmar, Mirjam Parve, Saara Lotta Linno, Veronika Raudsepp Linnupuu, Kaisa Künnapää, Elo Valner, Anne Karu, Ivi Küla, Marja-Liisa Raudne-Kanarbik, Toomas Järvet, Indrek Lillemägi, Kertu Kändla, Maara Parhomenko, Airi Luhaäär, Johanna Roos, Elisabeth Kužovnik, Iina Gilden, Enely Saska, Sereli Marandi, Hebo Rahman, Katrin Kõuts, Herki Aan, Avely Porila ja Tõnis Veelmaa

igavene tänu teile ja Hooandja perele!

Prügikastid täituvad meeleheitlikus tahtes kõike ära visata ja liiga kiiresti, piisavalt paratamatult kiiresti unustada, ja mõnikord nutame, nutame, nutame, kartuses mitte armastatud olla ja teadmises mitte kedagi ehk mitte kunagi õigesti armastada, tahame lihtsalt ärgata vara, olla produktiivsed ja veeta hetke ilma end katki mõtlemata, mõtlemata kõiksugusest puudusest, samas vajudes ülekoormava külluse umbselt kägistavasse varju, alगतada asju, mille lõpetamine tekitab meeleheidet, varastada tulevikku vaeslapse pilguga, osta kodutule akordionimängijale kooki ja läbilõikavalt elamist ihata, võtta vastu telefonikõnesid ja aimata, et me siiski oleme elus ja maailm on päris, tõepoolest, aga ai, nii palju on viha ka sees, ja sellega pole õigupoolest midagi peale hakata, kui tahta olla normaalne viisakas noor täiskasvanu, kellele tänaval mööduvad vanaprouad liiga nähtava halvaksapanuga pilke ei heida, ja sestap mulle meeldib kanda punast valgete täppidega pearätikut ja alati siiralt naeratada.

sa ei tea kus ma olen
sa ei tea kus ma olen
ja sa ei saa mind kätte
ja sa ei tea kus ma olen
ja sa ei saa mind kätte
sa isegi ei tea KUS ma olen
sa ei tea isegi kuhu ma läheksin
sa ei tea millised künkad mind raevukalt kallistavad
sa ei tea kuhu ma lähen
sa ei tea mitte midagi olulist
sa ei tea mitte midagi kus ma olen
see on kisendavalt vaimustav
minu maa minu vesi minu õhk minu veel kihutavad
vaablased sinistes rüüdes ülalpool metsi!

rindade vahel on põrand ja frankfurt
rindade vahel on kõmuleht ja salvrätikud
rindade vahelt on hiline
ja rindade vahel on suur sünnimärk
rindade all on süda ja südame all on samblane koobas
samblases koopas on paljad rinnad
ja rindade all on sosinad õhk ja maa

ma pole huvitatud
ma pole üldse huvitatud
ma tahan lihtsalt vahel kirjutada ja naerda
eeskätt inimesi aidata turul käia ja mahla juua
ma pole huvitatud aga ma tahan jutustada
ma tahan osta ja kükitada, mugavaid kingi ja punaseid
sukapükse
ma tahan lühtreid kiigutada ja riideid imetleda
bussiga sõita kuskile lõpuni
viimaks täiesti algusest
ja võimalikult kaua

ma tahan
et enam ei tulistataks linnupesi
ja ma tahan
et kõik inimesed tunneksid suuri tundeid
keset väiklast maailma
et oleks piisavalt moosi ja mahla
et mu põrand oleks tühi ja puhas
ja ma saaksin sellel leiba lõigata

maailm on Medeia
kes iseenda lapsi neelab
kui liiga raske hakkab
maailm on hashtagideni
ära idealiseeritud
hästi koledaks
ja hästi heaks
prügimäeks ja Nangijaalaks
ja kumbagi ei saavat päästa
aga maailm on Medeia
tal saab käest kinni võtta
nüüd kohe praegu

ma värvisin kõik oma valged kleidid punaseks
otsast juba olid verised
ja päevad öödega mööduvad meeldivalt ruttu
kui olin jalgevahe uniselt ära pühkinud
kakkusin ettevaatlikult küüneotsaga lahti koorikut
katkiselt põlvelt
püüdsin keerutada oma mahalõigatud juustest nööri
ja köögikäärid lõikasid hästi
ma pean saama hea koguse nööri
kui ma juba punun ma tahan kõik ära punuda
sest siis saab minna kui vaja ja juuksed pidid üheskoos
elevantigi kandma
aga juus on libe ja ma pean vaipa kloppima
ja akna all on verine jää

pühadus elab lehmaillas

ja pühadus on see kui ma väga kehvasti nõelun oma
sokke aga jooksen neis rõõmsamalt kui uhiuutes

ja püha on muld koos kõdunevate või elus sõrmedega

pühad on rippuvad helmed pehkival aknalaua

ja pühad on silmad mis enda poole tõmbavad

miks sa vaatad ära vaata

sa kannatav vasikas

ja ikka veel loodad

kõndisin rongile

vilkuv sõna mis peetud on koduks

vilk vilk

kumab läbi õhukese südame

pildistasin vana põrandaharja ja ukseketti ja
öökullikujulist nagi ja õõvastavat kliinikurohelist
termoskannu ja tolumädaga kaetud konnaskulptuuri ja
laiali pillutud kiirnuudlipakke üle oma esimeste
ploomidest kleepuvate sammude

ma tean et teie laulud pole päris

need on minu verega kirjutatud

ja pileti ostan ma jälle poolele tee

salaja sõidan lõpuni

kaneel tainas või ja kõik muud head asjad

elukihid ja piima ja veel tainast ja sooja ja muudkui
patsuta õhemaks pigista kokku lisa juurde sega täiesti
segaseks supiks

mul on galeriis suurendatud pilt alma piimalehmast ja
siis cillian murphyst ja mu onedrive viskab kord kuus
ette märguande valikuga „Keela mälestuste loomine“ ja
ma armastan screenshotte ja instagram storysid ja küünte
lõikamist ja vanatädisid kes vaatavad bolti kullerroboteid
umbusklikult nagu saamatuid mudilasi

ja ma armastan vihmalõhna ja inimestele asju osta ja teki
all veereda ja ainult krõbedaks karamelliseeritud sibulat
ja ma tahaks kõik olulise välja printida ja seintele
naelutada ja laulda ja raisk minu matustel peab mängima
ainult end naha alla kraapiva sõnumiga ilmalikku
muusikat

hehheh atsih karsumm

kiriöö

see pole tähelepanuvajadus, see pole ohvri mängimine
see on rääkimine ööga nagu olen alati teinud
kui ma vaatan õhtusest aknast välja
ja mõtlen et ma olen nii vaba ja õnnelik
siis näiteks temale tahaksin ma seda
hõisates kuulutada ja koos naerda
ja lõbusalt perekeskis ja koeraga lobiseda
kükitada öö hakul köögitoilil
käed lõua all ja vaadata maailma
usaldavate pärani silmadega
aga emale
kõik sõnad seletused pihid oleksid valed
ma ei suuda üritadagi
talle ei meeldiks et ma niimoodi õnnelik olen
niimoodi
teda mainimata
teda... hüljanuna
aga kas on nii vale murda lahti sellest
painavast painavast palavikulisusest
paratamatusest kuni olen noor
ja ma ju
saan aru ma ju tunnen sind
kuigi alati ütlesid et ju tähtkujud ei sobi
et tegelikult sa ei tahaks minuga rääkida
minu pärast
ma olen sulle au aga vaid oma
“kuidas sul läheb ema” küsiva suuga
mulle on meeldinud alati rääkida